

Ἄλλους καὶ τῶν τριῶν θαλασσῶν. Μὴ ἀρκεσθεῖς εἰς τοῦτο ὁ Κροῖσος, φοβούμενος δὲ καὶ τοῦ Κύρου τὴν φιλοδοξίαν, ἤθελ' ἔχειν νὰ προλάβῃ αὐτὴν, καὶ διέβη τὸν Ἄλυν ἄγων πολυάριθμον στρατόν. Ἐκτοτε ὑπέστη ἡ Λυδία σειρὰν ἀλλεπαλλήλων συμφορῶν, τῶν ὁποίων ἡ δραματικὴ διήγησις ἀπαντᾷται ἐν τῷ Ἡροδότῳ ὡς ἡ ἐν Θυμβράροις μάχη (548 π. Χ.), ἡ ἄλωσις τῶν Σάρδεων καὶ ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Κροίσου.

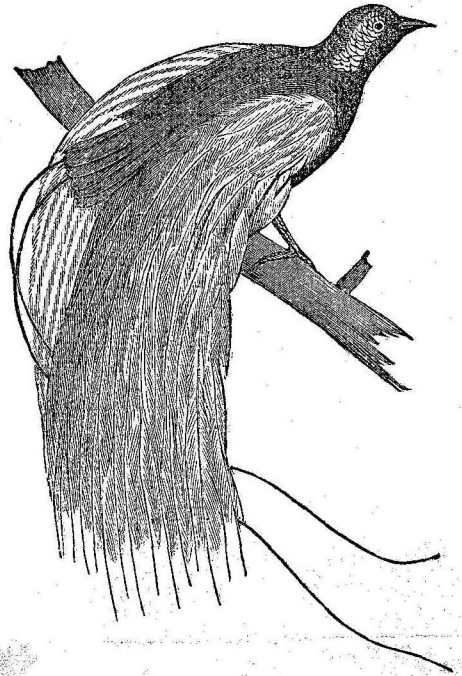
Τεσσαράκοντα τέσσαρα ἔτη μετὰ ταῦτα, συνεπεῖα τῆς στάσεως ἦν εἶχε διεγείρει κατὰ Δαρείου Ἀρισταγόρας ὁ τύραννος τῆς Μιλήτου, οἱ Ἀθηναῖοι ἠγόμενοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων ἐπυρπόλησαν τὰς Σάρδεις, τὴν τότε πρωτεύουσαν τῆς δευτέρας σατραπείας τῶν Περσῶν· ἐντεῦθεν δὲ προῆλθον οἱ μηδικοὶ πόλεμοι. Ἡ ἀκρόπολις ἀντέσχευ· αἱ Σάρδεις ἀνεκτίσθησαν, ἀλλ' ἵνα πάλιν γείνωσι μάρτυρες καὶ ἄλλων μεγάλων περιπετειῶν. Αὐτόθι ὁ Ξέρξης συνήθροισε τὸν στρατόν του πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα (480)· αὐτόθι ὁ Νεώτερος Κύρος παρεσκεύασε τὴν ἐκστρατείαν ἣν ἀπαθανάτισεν ὁ στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος Ξενοφῶν (401)· αὐτόθι εἰσῆλθεν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην (334), ἔως δὲ καὶ ὁ Σκιπίων μετὰ τὴν ἐν Μαγνησίᾳ (190).

Ἐπὶ τῆς ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, αἱ Σάρδεις διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας τῶν κατοίκων τῶν ἐπανῆλθον εἰς περίοδον πλούτου καὶ μεγαλείου. Ὁ Φλώρος ἐκάλεε αὐτὰς «δευτέραν Ῥώμην». Κατὰ πενταετίαν ἐτελοῦντο ἐν αὐταῖς ἀγῶνες εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπὶ δὲ Τιβερίου κατηρδαφίσθησαν ὑπὸ τρομεροῦ τινος σεισμοῦ ἐρημώσαντος ὅλην τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ὁ Τιβερίος ἀνῆγειρεν αὐτάς ἵνα δοξασθῇ. Ὁ Ἀδριανὸς, ἀγαπήσας τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἐκόσμησε διὰ νέων καὶ ὡραίων οἰκοδομῶν, καὶ τὴν ὠνόμασε *Νεόχορον*. Ἐπειτα ἐπῆλθεν ἡ παρακμὴ καὶ ἡ τελεία τῶν Σάρδεων πτώσις. Ἐπὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπέκτησαν ἐφῆμερόν τι κράτος ἡθικόν· εἶχον ἐπίσκοπον, καὶ ἐν αὐταῖς συνεκροτήθησαν σύνοδοι ἐκκλησιαστικά· ἀλλ' ἔμελλε καὶ ἡ πόλις αὕτη νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην τῆς βυζαντινῆς δυναστείας. Ἐν ἔτει 1190 ὁ Φριδερίκος Βαρβαρόσας εὗρεν αὐτὴν ῥῆδη παρηκμαυῖαν. Ἐν ἔτει 1402, ὁ Ταμερλάνος παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὴν μάχαιραν τῶν στρατιωτῶν του. Ἐκτοτε κατηρημώθη. Σκύθαι, Πέρσαι, Ἕλληνες, Γότθοι, Σαρακηνοὶ, ὅλοι διῆλθον δι' αὐτῆς «φόνον καὶ κῆρα φέροντες.»

Οὕτω φαίνονται ὥσανεὶ πληρωθέντες οἱ λόγοι οὗτοι τῆς Ἀποκαλύψεως πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας. «Ἐξεύρω τὰ ἔργα σου, ὅτι τὸ ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ εἶσαι νεκρός.» ..... «Θέλω ἔλθεῖ

ἐπὶ σέ ὡς κλέπτης, καὶ δὲν θέλεις γνωρίσαι ποίαν ὥραν θέλω ἔλθεῖ ἐπὶ σέ.» (Κεφ. γ', 1 καὶ 3.)

(Μυρία Ὅσα.)

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΕΙΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶναι ἀξιοθαύμαστον διὰ τὴν σχῆμα αὐτοῦ καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ πτερώματός του. Εὐρίσκεται εἰς τὰς Μολούκκας ἢ κιναιωμοφόρους νήσους, εἰς τὴν νέαν Γουινέαν καὶ εἰς τὰς νήσους τῆς Σόνδας. Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἱπτάμενα ἀγελήδων παρακολουθοῦσι πιστῶς ἐν τῇ πτήσει των τὸν βασιλεῖα αὐτῶν. Ἐὰν δὲ κυνηγὸς τις κατορθώσῃ νὰ φονεύσῃ τοῦτον, φονεύει εὐκόλως καὶ τὴν ἀγέλην ὁλόκληρον, ἢ ὁποία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως της μένει ἀκίνητος.

Ἐπειδὴ οἱ Ἰνδοὶ ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων ξηρανθέντων, ἀφ' οὗ κόψωσι τοὺς πόδας αὐτῶν, κατασκευάζουσι ῥιπίδας καὶ λόφους, δι' ὧν κοσμοῦσι τὰς περικεφαλαίας των, ἐντὸς τῶν Ζωολογικῶν Μουσείων εὐρίσκονται πολλὰ τοιαῦτα πτηνὰ ἀνευ ποδῶν.

Ο ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΤΑΛΛΗΡΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.

Εἰς περιγηγῆς ἐν τῇ ὁδοπορίᾳ αὐτοῦ ἀπῆντησε ληστὴν τινα εἰς τὸ δάσος. — Τὰ χρήματά σου δός μοι — τῷ λέγει ὁ ληστής, — ἢ θὰ σὲ πυροβολήσω.

— Ἰσως, συλλογίζεται ὁ περιγηγῆς, ὁ ἄνθρωπος

ἔχει ἀνάγκην καὶ λοιπὸν γενναίως δίδων εἰς αὐτὸν ἐξ τάλληρα, λέγει αὐτῷ — λάβε τα καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ, υἱαίανε.

— Στάσω, στάσω, φωνάζει ὁ ληστής, βλέπω ὅτι ἔχεις ἄλλο ἐν ἀκόμῃ τάλληρον, καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ λάβω.

— ὦ κύριε, ἀποκρίνεται ὁ περιηγητής, γενοῦ εὐχαριστημένος. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπτά ταλλήρων μου ἔλαβες τὰ ἐξ, καὶ τώρα μοὶ μένει μόνον ἐν ἑνα μὲ φέρῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου μου.

— Δός μοι λέγω καὶ τὸ ἔβδομον τοῦτο τάλληρον, πάλιν φωνάζει ὁ ληστής, προβάλλων τὸ δῖπλον αὐτοῦ κατὰσθηθα.

Πῶς σὰς φαίνεται, μικροὶ μὲ φίλοι, ὁ ληστής οὗτος; Βεβαίως ὁ χειρότερος κλέπτης τοῦ κόσμου. Θέλετε νὰ μάθητε τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Λοιπὸν, ὀνομάζεται οὗτος — τῆς Κυριακῆς παραβάτης.

ΑΛΛΑ ΒΛΕΠΩ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ.

Μικρά τις κόρη ἐπὶ κλίνης κατέκειτο ἀσθενοῦσα τόσον ὥστε ἡ νόσος εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν ὁρασίν της. Ἐν τῇ συγκινήτικωτάτῃ ταύτῃ θλίψει της τὴν ἐπεσκέφθη ἡμέραν νινὰ ἡ διδασκάλισσά της καὶ τὴν ἠρώτησεν, Εἶσαι ἐντελὴς τυφλῇ, Μαρία;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ βλέπω τὸν Ἰησοῦν.

— Πῶς βλέπεις τὸν Ἰησοῦν; εἶπεν ἡ διδασκάλισσα.

— Μὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς καρδίας μου, — ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ ἀσθενής. Εὐδαίμων Μαρία! Ἐγνώρισε πραγματικῶς τὸν Κύριον.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΝ ΙΝΔΙΑΙΣ.

Ἐτυπώθη καὶ δημοσιεύεται ἤδη ὁλόκληρος ἡ Γραφὴ εἰς δεκατέσσαρας τῶν κυριωτέρων γλωσσῶν τῶν Ἰνδιῶν ἡ δὲ Καινὴ Διαθήκη εἰς πέντε ἄλλας γλώσσας· μερικὰ δὲ ἄλλα βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Και-

νῆς Διαθήκης εἰς ἐπτά ἄλλας· ὥστε σήμερον ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἡ ὁλόκληρος ἡ ἐν μέρει ἐτυπώθη καὶ δημοσιεύεται εἰς εἴκοσι καὶ ἐξ τῶν λαλουμένων γλωσσῶν τῶν Ἰνδιῶν.

Η ΦΙΛΙΑ.

Εἰς τοὺς ἀνθρώπους φθείρονται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα, Ὅμως ἐμμένει ἀφθαρτος ἡ ἀληθὴς φιλία.

Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανώνει· Καὶ ἡ φιλία ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν των μόνῃ.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΟΝΟΣ ΤΟΥ.

Γέρων τις καὶ μικρὸν παιδίον ὠδήγουν ὄνον εἰς τὴν πλησίον ἀγορὰν διὰ νὰ τὸν πωλήσωσι. « Πόσον ἀνόητος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος », εἶπέ τις ἀπαντήσας αὐτοὺς καθ' ὁδόν. Προβαίνει πεζὸς μὲ τὸν υἱόν τε, ἐν ᾧ ὁ ὄνος του εἶναι χωρὶς φορτίον! Ὁ γέρων ἀκούσας ταῦτα ἐκάθισε τὸν υἱόν του ἐπάνω τοῦ ὄνου, αὐτὸς δὲ ἐπορεύετο πλησίον συρίζων.

— Καὶ πῶς, ἀχρεῖ! ἀνέκραξεν ἄλλος τις εἰς τὸ παιδίον, ἀρμύζει εἰς σὲ νὰ κάθῃσαι ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἐν ᾧ ὁ γέρων πατὴρ σου προβαίνει πεζός; Ὁ πατὴρ ἀκούσας τὴν ἐπίπληξιν ταύτην κατεβίβασε τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν ὄνον, καὶ ἀνέδωκε αὐτός.

— Κυττάξετε, εἶπε καὶ τις τρίτος, πῶς αὐτὸς ὁ παλῶγερὸς κάθεται μακρὸς πλατὺς ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον, ἐν ᾧ τὸ δυστυχεὲς παιδίον του σχεδὸν χωλαίνει ἀπὸ τὸν δρόμον! Ὁ γέρων μολὶς ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ἀνεβίβασε τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἐκάθισεν ὀπίσθεν του.

— Σὲ παρακαλῶ, καλέ μὲ φίλε, ἠρώτησε τέταρτός τις, αὐτὸς ὁ ὄνος εἶναι ἰδικός σου; — Βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος. — Δὲν θὰ τὸ ἐπίσταυέ τις, ἀντεῖπεν ὁ ἄλλος, βλέπων ὁμᾶς, ὅτι τὸν φορτώνετε τόσον ἀσπλάγχως. Σὺ καὶ ὁ υἱός σε ἐμπορεῖτε καλλίτερα νὰ σηκώνητε τὸ δυστυχεὲς ζῶον, παρὰ αὐτὸ νὰ σηκώνη ὁμᾶς.

Πρέπει νὰ κάμῃ τις ὅ,τι ἀρέσκει τοῦ κόσμου, εἶπεν ὁ ὀνηλάτης, καὶ κατεβὰς τοῦ ὄνου μετὰ τοῦ υἱοῦ τε, ἔδεσαν τοὺς πόδας τοῦ ὄνου, καὶ διὰ τῆς βοηθείας πάλου τινὸς ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν σηκώσωσιν εἰς τοὺς ὤμους των καὶ νὰ τὸν περάσωσιν ἀπὸ τὴν γέφυραν, ἥτις ἔφερε πρὸς τὴν πόλιν.

Τοῦτο ἦτο τόσον ἀσεῖον θέαμα, ὥς ὁ λαὸς ἔτρεξε σωρηδὸν διὰ νὰ γελᾷ, ἔως οὗ ὁ ὄνος παροργισθεὶς διὰ τὴν ἄκραν φιλαφροσύνην τοῦ κυρίου τε, συνέτριψε τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο δεμένος, ὠλόισθησεν ἐκ τοῦ πάλου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ δυστυχεὲς γέρων ἐπέστρεψεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα εἰς τὴν